

3

“Waaaaaaa!” schreeuwt Sophie als ze door de kleurrijke draaikolk tuimelt.

Rood, groen, paars, alles draait door elkaar! De kleuren flitsen snel voorbij. En het zoemt. Sophie bedekt haar oren. “Maak dat het stopt, maak dat het stopt!” gilt ze.

BOEM! Sophie landt zacht op de grond. Alsof ze op een wolk terecht is gekomen. Ze blijft even liggen en snakt naar adem. “Leef ik nog?” vraagt ze in paniek.” Voorzichtig opent Sophie haar ogen. Naast haar plopt het blauwe krijtje naar beneden. Keurig netjes rechtop. Bijna alsof het weet waar het moet zijn. Sophie schrikt en springt overeind. “Wat was dat?” roept ze en ze draait zich om. De cirkel waar ze net nog doorheen

koprolde, wordt alsmaar kleiner en kleiner. “Kom terug!” gilt Sophie.

Ze strekt haar arm uit. Haar vingertoppen glijden net over de rand van de cirkel. **POEF!** Weg is de kleurrijke draaikolk. Alsof ze nooit bestaan heeft.

Sophie kan het niet geloven. Ze staat stil en kijkt om zich heen. Voor haar ligt een reusachtige vlakte. De lucht is diepblauw met ontelbaar veel sterretjes en alle kleuren van de regenboog. Sophie slikt en tuurt naar de grond. Ze trekt haar wenkbrauw op. Dat is gek, denkt ze als ze met haar hand over de vlakte aait. Ze voelt geen steen of gras. De grond onder haar is korrelig, alsof ze met blote voeten op een reusachtig schoolbord staat.

Met haar vinger krabbelt ze **HELP** in het krijtstof.

“Waar ben ik?” fluistert ze.

Haar stem klinkt klein in de grote leegte. Trillend zet ze een stap vooruit. **FWOEF!** Een stofwolkje poft

